

tror nok, det endte med, at den der politianmeldelse blev et skuffeforslag. Men det har været en meget, meget tung forsamling at have med at gøre, også med hensyn til viljen til at lave det retspolitiske arbejde, som Dyreforsøgsrådet faktisk ifølge loven skulle gøre, altså være med til at drøfte udviklingen af det her. Sådan som det råd virkede og havde gjort det længe før, var de forholdsvis upåvirkede af ændringer i loven, kan jeg sige. Det var formanden i hvert fald, som var et rart menneske, men ikke dynamisk.

Derfor synes jeg, det er meget tilfredsstillende, at vi nu får ministerens tilsagn om, at man vil gå ind og se på de her ting, sådan at vi får taget fat på de der tunge problemer med dyreforsøgsmyndigheder, som virker så træge, som de gør.

Jeg kan også sige, at jeg synes, at én ting, som faktisk var utilstødelig, var, at der sad/sidder – jeg ved det ikke mere – en repræsentant, som lever af at lave dyreforsøg. Altså én ting er at være lægemiddelindustri, de vil jo i og for sig have så få som muligt, fordi de er så dyre, men en anden ting er, hvis man har det som sin industri at lave dyreforsøg, så er man altså et eller andet sted ikke ganske habil til at sidde i et dyreforsøgsråd. Det er svært at være repræsentant – hvilket han nemlig var – når man skal udvikle alternative metoder.

Der har jeg altså indtryk af, at den har stået lidt stille, når opfindsomheden skulle på arbejde dér i de sammenhænge – og det gjorde den også.

Jeg vil så lige sige med hensyn til åbenheden, at jeg tror, vi er overdrevent hysteriske. Jeg kan sige, at Novo f.eks. kører en meget åben linje, og det gør, at de jo stod med et meget bedre rygte end dem, der var bange for at fortælle, hvad det var, de lavede.

Jeg tror, det er klogt af industrien og af dem, der laver dyreforsøg, at sige, vi har ikke noget at skamme os over her. Vi kan godt lade det her være noget, vi omgås med stor åbenhed. Jeg tror, det ville være klogt at gå meget længere i den retning. Men jeg glæder mig over, at vi også her har ministerens tilsagn om, at vi i hvert fald kan sørge for, at vi udfylder lovens nuværende intentioner til fulde – for det har jo også knebet – sådan at man kan få et ordentligt begreb om, hvad det er for nogle forsøg, der bliver lavet, og om de faktisk er nødvendige.

Jeg har et enkelt punkt, jeg godt lige vil tage fat på også; det er ikke nævnt i forslaget, men er noget af det, jeg synes vi også skal kigge på: Hvor mange tåbelige myndighedskrav arbejder

vi med? Der kan være nogle krav nogle steder, hvor der er gået fuldstændig automatik i tingene, og myndighedskravene kan af og til være nogle, der simpelt hen afstedkommer alt for mange forsøg. Der ved jeg, at vi har fælles interesser – dyreværnsorganisationerne, SF og medicinalindustrien – i at få kigget på de myndighedskrav.

Det kunne være lidt af et svar til fru Elisabeth Arnold om de genmodificerede dyr, for en gang imellem fik jeg i hvert fald en mistanke om, at der lige var ved at komme sådan et selvforsynende system, hvor man altså havde et myndighedskrav til at have nogle concertest på nogle bestemte dyr – det skulle være netop de dyr der, for jo mere man kunne ensarte dem, jo mere kunne man se, om det passede i alle ender og kanter. Det, man jo aldrig helt fandt ud af, var, om det ville virke på mennesker, men det ville kunne forsyne sig selv inden for sit eget foretagende.

Jeg har også store problemer med, at man påfører dyrene kræft, altså gør dem ekstra syge på den måde. Jeg synes, det er etisk problematisk med disse dyr. Der er også noget med dyrenes integritet, der hører med. I hvert fald er det min tanke om det. Det er ikke behandlet i det her forslag, men jeg tror, det er rigtigt, at vi skal tage fat på det, når vi kommer til det senere.

Det sidste jeg på baggrund af de ting, der har været fremme, vil sige noget om, fordi vi ikke holder til ret mange minutter til herinde, er spørgsmålet om, hvorvidt man skal have en levende organisme. Jeg vil sige til fru Elisabeth Arnold, at jeg tror, det er rigtigt. Det var i hvert fald den kyndighed, jeg selv fik ved at sidde der, at man kunne lave in vitro-forsøg, men så på et eller andet tidspunkt skal man se, om der sker noget. Jeg tror i øvrigt, at man skal have opmærksomhed på, at fordi vi har en anden type produktbeskyttelseslov, end man f.eks. har i USA, hvor der jo ville lande en hel jumbojet med advokater, hvis der var noget, der var gået galt med én, der havde brugt noget kosmetik, så kunne det se anderledes ud her, når man ikke har de test. Det skal man altså være opmærksom på, fordi vi ikke har den produktbeskyttelseslov, man har på samme måde i f.eks. USA.

Det er alt for svært for mit hoved på nuværende tidspunkt at komme videre med det. På trods af min meget høje akademiske uddannelse, slår den altså overhovedet ikke til til at tænke meget dybe tanker over de her ting nu. Men jeg er opmærksom på det.